

Arrest

nr. 214 336 van 19 december 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Quellinstraat 37/12
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 september 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 augustus 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 oktober 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. AHMADZADAH en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 7 augustus 2017 en heeft zich vluchteling verklaard op 18 augustus 2017.

1.2. Op 10 augustus 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend naar verzoeker verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Tadzjiekse afkomst te zijn. U bent 23 jaar geleden geboren in de stad Kabul waar u in de wijk Khwoja Rawash leefde. U studeerde af aan de twaalfde graad en vier jaar later aan de Kardanuniversiteit na een opleiding burgerlijk ingenieur te hebben gevolgd. Uw broer en zus zijn respectievelijk 21 en 17 jaar oud en leven nog steeds bij uw ouders die intussen verhuisd zijn naar een dorpje dichtbij de luchthaven van Bagram in de provincie Parwan. U heeft nog twee paternale ooms die in de Verenigde Staten leven en één paternale tante die in Canada leeft.

In de maand saratan van het jaar 1393 Afghaanse kalender (juni-juli 2014 Gregoriaanse kalender) kwam een meisje genaamd M. samen met haar broertje Ma. binnen in de apotheek die uw vader openhield in de bazaar van Khwoja Rawash en waar u geregeld meehielp in de namiddag na uw lessen op de universiteit. Ze sprak u aan en vanaf toen schreven jullie brieven naar elkaar die Ma. heen en weer bracht. M. kwam nog bijna wekelijks naar uw apotheek om met u te praten.

Een maand voor uw vertrek uit Afghanistan werd M. verloofd aan N.. M. kwam u dit een week na de verloving vertellen in de apotheek en u verbrak de relatie met M. omdat de relatie in uw ogen geen zin meer had. Ongeveer tien dagen voor uw vertrek kwamen M. en Ma. een laatste keer in uw apotheek.

U verliet samen met uw grootvader Afghanistan een eerste keer in september 2015 omdat uw grootvader ernstig ziek was en zijn tumor in het buitenland wilde laten behandelen maar door visumproblemen in India moesten jullie terugkeren naar Afghanistan. Jullie vertrokken een tweede keer uit Afghanistan op 21 sonbula 1395 Afghaanse kalender (11 september 2016 Gregoriaanse kalender) naar India waar jullie een Nederlands visum verkregen. U verbleef vervolgens van 27 september 2016 tot 20 december 2016 bij uw paternale oom Na. H. in Nederland. U wilde terugkeren naar Kabul maar hoorde van uw vader dat u niet terug mocht komen. Op 22 qaws 1395 Afghaanse kalender (12 december 2016 Gregoriaanse kalender) was M. spoorloos verdwenen. Haar familie vond uw brieven bij haar thuis en de mannen van T., de leider van een gewapende bende die bevriend is met de familie van M., vielen de apotheek van uw vader aan, sloegen uw vader en vroegen naar u. Ze eisten dat uw vader u overgaf aan hen of anders uw zus S. die toen zestien jaar oud was te laten huwen met iemand van de familie van M. ter compensatie van M.. Uw vader wilde dit niet doen en op 15 dalwa 1395 Afghaanse kalender (3 februari 2017 Gregoriaanse kalender) werd jullie huis aangevallen maar uw vader en uw broer konden ontsnappen via de landbouwgronden achter jullie huis. Sindsdien woont uw familie in een klein dorp nabij de luchthaven van Bagram in de provincie Parwan.

Van 20 december 2016 tot 6 augustus 2017 verbleef u in Duitsland bij uw paternale neef Ham. D.. U vertrok naar België waar u op 7 augustus 2017 aankwam en op 18 augustus 2017 een verzoek om internationale bescherming indiende.

U vreest om bij terugkeer om het leven te worden gebracht door de familie van M. en de familie van T.. U zou evenmin terug kunnen keren naar Kabul omdat uw familie rijk is en omdat de taliban mensen uit de medische sector zouden viseren.

Ter staving van uw verzoek legt u een kopie neer van enkele pagina's van uw paspoort, een kopie van uw taskara, een kopie van een bevestigingsbrief van de aanval op jullie apotheek en jullie huis, een verklaring van de autoriteiten, een bevestiging van het ziekenhuisbezoek van uw vader na de aanval op de apotheek, uw origineel diploma middelbaar onderwijs, uw puntenlijst van de universiteit, twee diploma's Frans en informatie over uw vlucht van Kabul naar India op 11 september 2016.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend omdat de door u ingeroepen vervolgingsfeiten niet geloofwaardig zijn.

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van het verzoek om internationale bescherming blijkt dat een Afghaanse verzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

In uw geval kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw vrees voor vervolging omdat uw gedrag niet in overeenstemming is met een vrees voor vervolging en omdat uw verklaringen over de relatie die u onderhield met M. volstrekt onwaarschijnlijk zijn. Nochtans zou deze relatie de reden zijn dat de familie van M. en die van T. de apotheek van uw vader en jullie huis aanvielen, waardoor u niet terug zou kunnen keren naar Afghanistan.

Vooreerst moet opgemerkt worden dat u reeds op 20 december 2016 op de hoogte gebracht werd door uw vader van het feit dat de apotheek was aangevallen, dat u bedreigd werd en dat u niet meer mocht terugkeren naar Afghanistan (notities CGVS dd. 14/06/2018, p. 6, 7 en 22). U stond toen op het punt terug te keren naar Kabul maar besloot om in Duitsland bij uw neef te blijven (CGVS, p. 7). Het mag dan ook verbazen dat u maar liefst meer dan acht maanden lang wachtte om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Hiermee zet u de ernst van uw verzoek om internationale bescherming danig op de helling. Een dergelijke houding is immers niet in overeenstemming met of getuigt geenszins van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst mag immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming. In uw geval is dit des te frappanter aangezien u in Nederland en in Duitsland bij familieleden verbleef die zelf ook gevlucht zijn uit Afghanistan door problemen met de taliban (CGVS, p. 8) en u beweert dat zij erkende vluchtelingen zijn (verklaring DVZ dd. 25/09/2017, p. 8). Bovendien zijn uw ooms werkzaam als dokters (CGVS, p. 8) en is uw oom in Nederland getrouwd met een Nederlandse vrouw (CGVS, p. 17). Er mag dus zeker verwacht worden dat u op de hoogte was van de mogelijkheid een verzoek om internationale bescherming in te dienen in deze landen. Dat u dit niet deed maar integendeel meer dan acht maanden lang wachtte nadat u op de hoogte werd gebracht van de eerste bedreigingen en meer dan zes maanden na de tweede bedreigingen, om vervolgens naar België te komen en hier pas een verzoek om internationale bescherming in te dienen, komt sterk opportunistisch over. Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, komt u niet verder dan te zeggen dat uw oom afstandelijk was en wat triestig was (CGVS, p. 8), hetgeen geenszins een verklaring biedt voor uw laattijdig verzoek. Dit gedrag ondermijnt de geloofwaardigheid van de bedreigingen en uw vrees voor vervolging of risico op schade op ernstige wijze.

Voorts zijn uw verklaringen over uw relatie met M. zodanig onwaarschijnlijk binnen de Afghaanse context en de concrete context die u zelf schetst, dat er absoluut geen geloof aan kan worden gehecht. U verklaart dat het gevaarlijk kan zijn om een verborgen relatie te hebben maar dat het afhangt van de familie (CGVS, p. 16). U zegt dat M.'s familie streng was (CGVS, p. 12, 17), dat ze niet alleen buiten mocht gaan, dat ze na de zevende graad moest stoppen met school omdat ze volgens haar familie dan te oud was en dat ze geen gsm mocht hebben (CGVS, p. 12). U geeft verder aan dat haar broers geslagen werden wanneer zij niet naar de moskee gingen (CGVS, p. 17). In de door u geschetste context waarbij M.'s familie streng was, zijn de omstandigheden van jullie relatie niet geloofwaardig. U beweert namelijk dat M. soms één keer per week, soms twee keer per week en soms één keer per twee weken langskwam bij u in de apotheek, tussen twee uur en vier uur in de middag (CGVS, p. 13). Deze apotheek bevond zich tussen de andere winkels in de bazaar (CGVS, p. 11). Dit is in de context die u schetst waarin M.'s familie zo streng is dat ze zelfs niet naar school mocht gaan volstrekt ondenkbaar. Het is niet alleen ongeloofwaardig dat haar familie haar die ruimte zou geven maar vooral dat jullie beiden het risico zouden nemen jarenlang op een openbare plek af te spreken op klaarlichte dag. Zelfs in de laatste maand dat u in Afghanistan was, toen M. reeds beloofd was aan iemand anders, zouden jullie nog steeds hebben afgesproken in de apotheek en brieven gestuurd hebben naar elkaar (CGVS, p. 15).

Over deze brieven zijn uw verklaringen evenmin ernstig. In de brieven zouden jullie het gehad hebben over jullie toekomstplannen en geschreven hebben verder te gaan met elkaar (CGVS, p. 16). Dat jullie dit bijkomende risico namen om brieven te schrijven en foto's te sturen die jullie dan nog beiden bijhielden (CGVS, p. 18, 19) terwijl jullie elkaar bijna elke week zagen, is reeds een ernstige miskenning van het risico maar dat jullie jullie lot dan nog in de handen legden van het zevenjarige broertje van M. en er op vertrouwden dat hij zijn mond zou houden (CGVS, p. 16), is nog minder geloofwaardig.

Zelfs nog frappanter is het feit dat uw moeder geen enkel bezwaar zou hebben gemaakt tegen de manier waarop jullie afspraken. U beweert namelijk dat uw moeder reeds van het begin van de relatie op de hoogte was en dat ze het normaal vond (CGVS, p. 15). Dat uw moeder als volwassen vrouw het risico van uw verborgen relatie met een meisje van een strenge familie die dan nog in dezelfde wijk in Kabul woont (CGVS, p. 11) zo slecht inschatte, is absoluut niet geloofwaardig. Uw problemen zouden trouwens vermeden kunnen worden door uw familie een aanzoek te laten doen aan de familie van M.. U verklaart dat u ondanks het feit dat u van plan was om met haar te trouwen en een toekomst op te bouwen met haar (CGVS, p. 16) eerst een carrière wilde opbouwen en afstuderen alvorens een aanzoek te laten doen (CGVS, p. 15). U beweert dat u moest werken om inkomsten te hebben omdat alles geld kost (CGVS, p. 16). Dit biedt echter geen verklaring voor het feit dat u bewust dit risicovol gedrag volhield door te blijven afspreken en brieven te schrijven louter en alleen omdat u eerst een carrière wilde opbouwen alvorens een aanzoek te doen en al zeker niet waarom uw moeder dit risico zo slecht inschatte en uw gedrag gedoogde.

U blijkt verder weinig te hebben opgestoken van de vele gesprekken met M. aangezien u er maar in slaagt één naam te geven van een vriendin van haar, haar buurmeisje P. (CGVS, p. 14). U verklaart dit door de korte duur van jullie gesprekken (CGVS, p. 14) hetgeen maar matig kan overtuigen gezien jullie tussen saratan 1393 (CGVS, p. 11) en uw vertrek uit Afghanistan bijna op wekelijkse basis afspraken (CGVS, p. 13) om met elkaar te praten over jullie dagelijkse leven (CGVS, p. 14).

Nog frappanter is het feit dat u niet op de hoogte bent van de band tussen de familie van M. en de familie van T.. U heeft geen idee hoe ze verbonden zijn met elkaar omdat u zich niet zou bezig gehouden hebben met groeperingen en u niet het type bent dat M. vroeg met wie haar familie contact had (CGVS, p. 18). Dit is niet ernstig. U zegt zelf dat u van plan was om te trouwen met M. en een toekomst op te bouwen met haar (CGVS, p. 15). Dat u het in dat geval op geen enkel moment zou hebben over de banden van haar familie met Mullah T., één van de gewelddadigste parlementsleden van Kabul, is absoluut niet geloofwaardig. Het is al even ongeloofwaardig dat ook uw moeder hiervan niet op de hoogte zou zijn geweest, zeker aangezien u beweert dat uw familie net vrijheid belangrijk vindt en niet zo religieus is (CGVS, p. 17) in sterk contrast met Mullah T.. In dat geval is het van levensbelang om goed te weten hoe sterk de banden zijn tussen de familie van M. en de extremistische leider met zulk een grote invloed in Kabul. Zelfs indien u toentertijd zodanig over uw oren verliefd was dat het niet in u opkwam om meer te weten te komen over deze Mullah T., mag verwacht worden dat u zich in de achttien maanden sinds uw problemen in Afghanistan ontstonden, enigszins zou informeren over de persoon waarvan u vervolging vreest. U geeft namelijk zelf aan dat u nog maandelijks contact heeft met het thuisfront in Afghanistan (CGVS, p. 5). U blijkt echter niet eens te weten wie de broers of zoons van Mullah T. zijn, omdat u niet geïnteresseerd zou zijn in groeperingen (CGVS, p. 18). Dat u zodanig weinig interesse toont hierin, is een ernstige aanwijzing dat u geen vervolging vreest van hem. Opvallend genoeg geeft u dan nog tegenstrijdige verklaringen af door bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) te zeggen dat M. zelf tot de stam van T. behoort (vragenlijst CGVS dd. 20/11/2017, p. 2) terwijl u bij het CGVS niet weet hoe ze verbonden zijn en het houdt bij de verklaring dat er in de familie van M. vrienden van Mullah T. zitten (CGVS, p. 10).

Aangezien u uw relatie met M. niet aannemelijk heeft weten te maken, kan er evenmin geloof gehecht worden aan de gebeurtenissen die er het gevolg van zouden geweest zijn. Toch kan nog opgemerkt worden dat de gebeurtenissen na uw vertrek uit Afghanistan evenmin kunnen overtuigen. M. verdween ongeveer drie maanden na uw vertrek (CGVS, p. 18) terwijl u niets meer had vernomen van haar sinds uw vertrek (CGVS, p. 17). De eerste vraag die zich stelt is hoe M. er in zou geslaagd zijn weg te raken van haar strenge familie die haar nooit alleen buiten liet gaan zonder begeleiding (CGVS, p. 12). Ook het gedrag van uw vader nadat hij aangevallen werd, kan niet overtuigen. U zegt dat hij klacht wilde indienen en hulp zocht (CGVS, p. 19) maar de bevestigingsbrieven die u hierover neerlegt, dateren van 15 sonbula 1396 Afgaanse kalender hetgeen overeenkomt met 6 september 2017 in de Gregoriaanse kalender (CGVS, p. 24), ruim negen maanden na de aanval op de apotheek en zeven maanden na de aanval op jullie huis.

Dat deze documenten opgesteld werden kort na uw verzoek om internationale bescherming maar zolang nadat de feiten plaatsvonden, geeft hen een sterk gesolliciteerd karakter en ondermijnt de geloofwaardigheid van de inhoud ervan sterk.

Het is overigens een raadsel waarom uw familie naar Bagram zou vluchten uit angst voor Mullah T.. Uit objectief beschikbare informatie blijkt immers dat Mullah T., de persoon verantwoordelijk voor de aanvallen op uw vaders apotheek en huis, net in Bagram en gebieden in het oosten van Kabul enorm veel invloed en macht heeft. Dat uw familie deze plek zou uitkiezen om naartoe te vluchten om veilig te zijn van Mullah T., houdt dan ook weinig steek.

Tot slot kan nog opgemerkt worden dat uw advocaat op het einde van het persoonlijk onderhoud nog aanhaalt dat u mogelijk een risico zou lopen omdat uw familie rijk is en in de medische sector werkzaam is (CGVS, p. 25). U vermeldt echter zelf op geen enkel moment deze vrees of dit risico, ondanks het feit dat u zowel bij de DVZ als bij het CGVS gevraagd werd alle redenen op te noemen waarom u niet terug zou kunnen keren naar Afghanistan en bij het CGVS expliciet zegt dat er geen andere redenen zijn waarom u niet terug zou kunnen keren (vragenlijst CGVS dd. 20/11/2017, p. 1-2; CGVS, p. 10). Bovendien geeft u zelf uitdrukkelijk aan nooit problemen te hebben gekend met de taliban door de problemen die uw oom Ha. Ha. als gevolg van zijn beroep lang geleden zou ondervonden hebben (CGVS, p. 7). U bent zelf trouwens niet actief in de medische sector, in tegenstelling tot uw hele familie (CGVS, p. 4). Er is verder geen enkele indicatie dat u omwille van de rijkdom van uw familie of omwille van de sector waarin zij werkzaam zijn enige vrees voor vervolging of risico op schade zou lopen waardoor dit blote beweringen blijven.

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een risico loopt op persoonlijke vervolging bij terugkeer naar Afghanistan. Er kan dan ook worden geoordeeld dat u het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet niet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018 in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld.

In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijd verspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op 'high profile' doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met 'high profile' doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd.

Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld. Hoewel u beweert dat uw familie verhuisd is naar een dorp dichtbij de luchthaven van Bagram in het district Bagram in de provincie Parwan, kan hier geen geloof aan worden gehecht om verschillende redenen. U situeert deze verhuis naar Bagram immers als een gevolg van de problemen die jullie ondervonden van de familie van M. en de mannen van T. (CGVS, p. 4) die echter zoals hierboven beargumenteerd niet geloofwaardig zijn. Bovendien mag het verbazen dat u niet eens weet in welk dorp uw familie nu zou wonen, dit terwijl uw ganse familie in Kabul naar daar verhuisd zou zijn (CGVS, p. 5). Verder heeft uw vader op zijn facebookprofiel (CGVS, p. 9) op 29 juli 2018 nog een foto geplaatst van zichzelf met als achtergrond enorme flatgebouwen hetgeen de stelling dat hij nu in een klein dorp zou wonen niet ondersteunt. U staft verder op generlei wijze dat uw familie onlangs daadwerkelijk om welke reden dan ook verhuisde.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017 en de COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 24 april 2018) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 5 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2017 in de stad 1612 burgerslachtoffers vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Daarnaast heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens piek van aanslagen in januari 2018.

De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de stad Kabul in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Kabul stad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Khwaja Rawash en hierbij verwijst naar het feit dat er dichtbij jullie huis in Khwaja Rawash gastenkamers van buitenlanders lagen waar vaak zelfmoordaanslagen plaatsvonden en er aan de kant van uw wijk veel Amerikaanse wagens passeren, dient opgemerkt te worden dat dit element niet bestempeld kan worden als een persoonlijke omstandigheid die tot gevolg heeft dat u, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. U geeft namelijk zelf aan dat jullie niet verhuisden omdat het overal in Kabul gevaarlijk is (CGVS, p. 21). Uw vader houdt een eigen apotheek open (CGVS, p. 5), de rest van uw familie zijn dokters (CGVS, p. 4) en drie ooms van u zijn in Nederland, Duitsland en de Verenigde Staten als dokter werkzaam (CGVS, p. 8 en 9) waardoor jullie over aanzienlijke financiële middelen beschikken en zeker in staat waren om te verhuizen naar een veiligere plek in Kabul mocht jullie woonplaats werkelijk zo gevaarlijk zijn dat er sprake zou zijn van een reëel risico op ernstige schade.

De documenten die u neerlegt veranderen bovenstaande vaststellingen niet. De kopieën van uw paspoort en uw taskara, uw diploma's en taaldiploma's en vluchtinfo zeggen niets over uw beweerdde problemen. Wat betreft de bevestigingsbrief van de aanvallen door de overheid en door het ziekenhuis, en de verklaring van de autoriteiten moet worden opgemerkt dat dergelijke documenten enkel als bewijs kunnen worden aanvaard voor zover ze worden gedragen door plausibele en geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier, zoals hierboven werd vastgesteld, niet het geval is. De bevestigingsbrieven werden eveneens aangehaald om incoherenties aan te tonen in uw asielmotieven. Het document van het ziekenhuis zegt bovendien niets over de omstandigheden waarin de verwondingen toegediend werden noch toont u enige band aan met de persoon vermeld in dit document. Bovendien moet verwezen worden naar objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (toegevoegd aan uw administratief dossier) waaruit blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten gemakkelijk op niet-reguliere wijze Afghaanse documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authentieke te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongelooftwaardigheid van uw relaas te herstellen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/4, 48/5, 57/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 4.3 (c) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn), van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: KB CGVS), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de algemene motiveringsplicht, van het zorgvuldigheids-, het redelijkheids- en het gelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de rechten van verdediging en van artikel 15 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: herschikte Kwalificatierichtlijn).

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddeorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

2.2.2.1. Verzoeker voert aan dat hij ten gevolge van een heimelijke relatie met M. om het leven zal worden gebracht door de familie van M. en de familie van T.. Daarnaast voert verzoeker aan dat hij niet naar Afghanistan kan terugkeren omdat zijn familie rijk is en omdat de taliban mensen uit de medische sector zou viseren. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) verzoekers laattijdig verzoek om internationale bescherming afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de bedreigingen en de door hem geschetste vrees voor vervolging; (ii) verzoekers verklaringen over zijn relatie met M. zodanig onwaarschijnlijk zijn binnen de Afghaanse concrete context dat er absoluut geen geloof aan kan worden gehecht; (iii) het niet aannemelijk is dat verzoekers moeder geen enkel bezwaar zou hebben gemaakt tegen de manier waarop hij afsprak met M.; (iv) verzoeker bovendien niet veel heeft opgestoken van de vele gesprekken met M.; (v) verzoeker evenmin op de hoogte is van de band tussen de familie van M. en de familie van T.; (vi) de gebeurtenissen die zouden hebben plaatsgevonden na verzoekers vertrek uit Afghanistan hoe dan ook niet geloofwaardig zijn nu (1) het niet aannemelijk is dat M. erin geslaagd zou zijn om weg te raken van haar strenge familie die haar nooit zonder begeleiding naar buiten liet gaan, (2) het gedrag van verzoekers vader nadat hij werd aangevallen niet kan overtuigen en (3) de bevestigingsbrieven die verzoeker neerlegt ruim negen maanden na de aanval op de apotheek en zeven maanden na de aanval op hun huis werd opgesteld en kort na verzoekers verzoek om internationale bescherming, hetgeen duidt op het gesolliciteerd karakter ervan; (vii) het allerm minst geloofwaardig is dat verzoekers familie naar Bagram zou vluchten uit angst voor mullah T. nu blijkt dat hij net in Bagram en gebieden in het oosten van Kabul enorm veel invloed en macht heeft; (viii) verzoeker zelf op geen enkel moment gewag maakt van een vrees of risico omwille

van het feit dat zijn familie rijk is en in de medische sector werkzaam is, hij voorts zelf uitdrukkelijk heeft aangegeven nooit problemen te hebben gekend met de taliban, hij zelf bovendien niet actief is in de medische sector en er geen enkele indicatie is dat verzoeker omwille van de rijkdom van zijn familie of omwille van de sector waarin zij werkzaam zijn enige vrees voor vervolging zou lopen en (ix) de door verzoeker voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

2.2.2.2. De verplichting om de rechten van verdediging na te leven in administratieve procedures gelden, behoudens andersluidend voorschrift, enkel in tuchtzaken. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is geen rechtsprekend orgaan en geen enkele wettelijke bepaling verplicht de commissaris-generaal de kandidaat-vluchteling attent te maken op of te confronteren met de voor hem nadelige elementen, noch is er enige wettelijke bepaling die voorziet dat, indien een negatieve beslissing zal worden genomen de bestuurde uitgenodigd moet worden om hierover zijn opmerkingen te formuleren. Het middel kan derhalve niet op ontvankelijke wijze worden aangevoerd.

2.2.2.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2.4. Wat betreft de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel, dient te worden opgemerkt dat ieder verzoek om internationale bescherming afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

2.2.2.5. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.2.2.5.1. Waar verzoeker hekelt dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat hij samen met zijn grootvader omwille van visumproblemen in India in 2015 moest terugkeren naar Afghanistan, nu hij in die periode een aanvraag deed bij de Nederlandse ambassade voor een afgifte van een Schengenvisum, hetgeen uiteindelijk werd verstrekt aan verzoeker en zijn grootvader, wijst de Raad erop dat uit verzoekers verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd op de zetel van het Commissariaat-generaal wel degelijk blijkt dat hij melding maakt van twee individuele reizen naar India met zijn grootvader. Daarbij geeft hij aan dat hun visum een eerste keer "*geannuleerd*" werd in 2015 (administratief dossier, stuk 5, p. 24). Overigens is het de Raad niet duidelijk hoe dit aspect van invloed zou kunnen zijn op de motieven van de bestreden beslissing en de appreciatie van verzoekers verzoek om internationale bescherming.

2.2.2.5.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wijst vooreerst terecht op verzoekers laattijdig verzoek om internationale bescherming. Dienaangaande staat in de bestreden beslissing te lezen als volgt: "*Vooreerst moet opgemerkt worden dat u reeds op 20 december 2016 op de hoogte gebracht werd door uw vader van het feit dat de apotheek was aangevallen, dat u bedreigd werd en dat u niet meer mocht terugkeren naar Afghanistan (notities CGVS dd. 14/06/2018, p. 6, 7 en 22).*"

U stond toen op het punt terug te keren naar Kabul maar besloot om in Duitsland bij uw neef te blijven (CGVS, p. 7). Het mag dan ook verbazen dat u maar liefst meer dan acht maanden lang wachtte om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Hiermee zet u de ernst van uw verzoek om internationale bescherming danig op de helling. Een dergelijke houding is immers niet in overeenstemming met of getuigt geenszins van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst mag immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming. In uw geval is dit des te frappanter aangezien u in Nederland en in Duitsland bij familieleden verbleef die zelf ook gevlucht zijn uit Afghanistan door problemen met de taliban (CGVS, p. 8) en u beweert dat zij erkende vluchtelingen zijn (verklaring DVZ dd. 25/09/2017, p. 8). Bovendien zijn uw ooms werkzaam als dokters (CGVS, p. 8) en is uw oom in Nederland getrouwd met een Nederlandse vrouw (CGVS, p. 17). Er mag dus zeker verwacht worden dat u op de hoogte was van de mogelijkheid een verzoek om internationale bescherming in te dienen in deze landen. Dat u dit niet deed maar integendeel meer dan acht maanden lang wachtte nadat u op de hoogte werd gebracht van de eerste bedreigingen en meer dan zes maanden na de tweede bedreigingen, om vervolgens naar België te komen en hier pas een verzoek om internationale bescherming in te dienen, komt sterk opportunistisch over. Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, komt u niet verder dan te zeggen dat uw oom afstandelijk was en wat triestig was (CGVS, p. 8), hetgeen geenszins een verklaring biedt voor uw laattijdig verzoek. Dit gedrag ondermijnt de geloofwaardigheid van de bedreigingen en uw vrees voor vervolging of risico op schade op ernstige wijze."

De argumentatie in het verzoekschrift dat verzoekers ooms in Duitsland en Nederland erg kwaad op hem waren omdat hij geacht werd met zijn grootvader naar Afghanistan terug te keren en er bijgevolg een nieuwe retourvlucht, alsook een aanvraag tot verlenging van Schengenvisum moesten worden bekomen en zijn oom in Nederland - als garantsteller voor een tijdige terugkeer van verzoeker naar Afghanistan - vermoedelijk een grote som aan de Nederlandse autoriteiten moet betalen en in de toekomst niet meer eenvoudig als garantsteller kan optreden, waardoor hij van zijn beider ooms geen hulp, doch tegenwerking verwachtte bij een mogelijk verzoek om internationale bescherming en hij aldus slechts bij zijn aankomst in België een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, kan allerm minst als afdoende verschoning worden aanvaard en kan niet vergoelijken waarom hij al die tijd heeft nagelaten om minstens een poging te ondernemen om zich te verzekeren van een blijvende bescherming tegen de voorgehouden vrees die hem noopte zijn land van herkomst te verlaten, dan wel die hem verhindert ernaar terug te keren. Ook met het herhalen dat verzoekers vader in eerste instantie enkel had aangeraden om niet terug te keren naar Afghanistan, doch tegelijk had aangegeven dat hij een vreedzame oplossing zou zoeken voor de eerwraakkwes tie en het pas later duidelijk werd dat de familie van M. hem niet met rust zou laten, slaagt verzoeker er niet in voormelde appreciatie om te buigen. Te meer nu verzoeker zelf aangeeft dat de familie van M. niet openstond voor verzoeningspogingen (administratief dossier, stuk 5, p. 26) (*infra*). Verzoekers laattijdig verzoek om internationale bescherming vormt aldus een contra-indicatie voor de ernst van door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming. Deze vaststelling ondermijnt naar het oordeel van de Raad reeds de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoeker geschetste vrees.

2.2.2.5.3. Voorts overweegt de commissaris-generaal op goede gronden dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker geschetste relatie met M. nu zijn verklaringen hieromtrent geenszins stroken met de Afghaanse context, noch met de concrete context die verzoeker zelf schetst. Verzoeker erkent immers zelf dat het hebben van een verborgen relatie gevaarlijk kan zijn in sommige gevallen, afhankelijk van de familie (administratief dossier, stuk 5, p. 16). Bovendien geeft hij op verschillende ogenblikken gedurende het persoonlijk onderhoud aan dat M. uit een zeer strenge familie afkomstig is. Zo moest zij na de zevende graad stoppen met school, mocht zij nooit alleen naar buiten en mocht zij geen GSM hebben (administratief dossier, stuk 5, p. 12). Verzoeker geeft voorts aan dat zijn broers geslagen werden wanneer zij niet naar de moskee gingen (administratief dossier, stuk 5, p. 17). Dat verzoeker in deze context M. één keer per week, soms twee keer per week en soms één keer om de twee weken zou zien in de apotheek tussen twee uur en vier uur in de middag (administratief dossier, stuk 5, p. 13) is, gelet op de strikte en strenge houding van de familie van M., op zich al allerm minst geloofwaardig. Daarenboven is het niet aannemelijk dat verzoeker en M. het risico zouden hebben genomen om jarenlang op een openbare plek, met name in de apotheek van zijn vader die tussen andere winkels in de bazaar gelegen is (administratief dossier, stuk 5, p. 11), in klaarlichte dag af te spreken.

Verzoeker meent dat de commissaris-generaal uitgaat van een foutieve lezing van zijn verklaringen en benadrukt dat de familie van M. helemaal geen ruimte gaf voor het aangaan van een verborgen relatie. Hij benadrukt dat de apotheek in een bazaar lag en dat M. altijd wel iets in een andere winkel had gekocht vooraleer zij naar de apotheek kwam. Verzoeker hekelt voorts dat er in de bestreden beslissing melding wordt gemaakt van “afspraken” tussen M. en hemzelf, nu M. gewoonweg boodschappen deed voor haar familie onder begeleiding van haar jongere broertje Ma. en zij elkaar enkel in de apotheek spraken zonder af te spreken en dan nog enkel wanneer er geen andere klanten in de apotheek aanwezig waren. De Raad stelt vast dat verzoeker zich met het betoog in het verzoekschrift in wezen beperkt tot het louter herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er niet in slaagt de pertinente vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing in dit verband te ontkrachten.

Verzoeker hekelt voorts dat hij nog steeds met M. zou hebben afgesproken nadat M. aan iemand anders beloofd was, nu hij haar nog slechts één keer heeft gezien waarbij hij een afscheidsbrief heeft gegeven. Nochtans blijkt uit verzoekers verklaringen wel degelijk dat hij in de laatste maand voor zijn vertrek uit Afghanistan, het ogenblik waarop M. aan iemand beloofd was, nog meerdere brieven uitwisselde met M. en dat hij haar ook fysiek nog (minstens) tweemaal heeft gezien in de apotheek (administratief dossier, stuk 5, p. 15). Zoals reeds hoger werd aangestipt, is dergelijke handelswijze niet verenigbaar met de door verzoeker geschetste context en doet deze in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen als zou hij een relatie hebben gehad met M..

Waar verzoeker nog aanvoert dat hij omwille van het “afscheidsbrieftje” dat hij schreef nog hoop had dat hij aannemelijk zou kunnen maken dat hij niet samen met M. was weggevloden, spreekt hij zichzelf voorreest tegen. Zo geeft hij immers enerzijds aan dat de brieven die hij uitwisselde met M. goed verstopt waren (verzoekschrift, p. 12), doch erkent hij anderzijds wel dat de familie van M. ze heeft gevonden en kennis kon nemen van de inhoud ervan (administratief dossier, stuk 5, p. 19). Daarenboven dient opgemerkt dat verzoeker verklaart dat nadat de familie van M. weet hadden van de relatie tussen verzoeker en M., eerst de apotheek van zijn vader en later ook de gezinswoning werd aangevallen, waarbij zij eisten dat verzoekers vader verzoeker zou overgeven aan hen of anders verzoekers zus S. moest laten huwen met iemand van de familie van M.. Het is dan ook niet ernstig dat verzoeker voorhoudt dat hij “hoop” koesterde dat de situatie opgelost zou raken door het afscheidsbrieftje dat hij schreef.

Verzoeker voert in het verzoekschrift aan dat hij en M. geen lichamelijk contact met elkaar konden hebben, hun liefde nauwelijks in woorden of daden konden uiten en daarom liefdesbrieven schreven aan elkaar. Hij meent echter dat dit geen bijkomend risico inhield omdat zij de brieven goed verstopten. Verzoeker vervolgt nog dat zij hun lot niet in handen van een zevenjarig jongetje legden omdat zij hem uiteraard niet verteld hadden over het feit dat zij een liefdesrelatie met elkaar hadden. Hij verduidelijkt dat M. zogenaamd een boodschappenbrieftje meegaf aan haar jongste broer. De Raad kan na lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud slechts vaststellen dat verzoeker zich te dezen beperkt tot het louter volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal en zich bovendien, wat betreft de voorstelling van de brieven naar Ma. toe, bedient van loutere *post-factum* verklaringen die niet de minste steun vinden in zijn verklaringen zoals hij deze in de loop van de administratieve procedure heeft afgelegd (administratief dossier, stuk 5, p. 16) en die aldus duidelijk na reflectie tot stand zijn gekomen om zijn verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen, doch waarmee hij niet vermag afbreuk te doen aan de pertinente overwegingen waar de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht opmerkt: “Over deze brieven zijn uw verklaringen evenmin ernstig. In de brieven zouden jullie het gehad hebben over jullie toekomstplannen en geschreven hebben verder te gaan met elkaar (CGVS, p. 16). Dat jullie dit bijkomende risico namen om brieven te schrijven en foto's te sturen die jullie dan nog beiden bijhielden (CGVS, p. 18, 19) terwijl jullie elkaar bijna elke week zagen, is reeds een ernstige miskennis van het risico maar dat jullie jullie lot dan nog in de handen legden van het zevenjarige broertje van M. en er op vertrouwden dat hij zijn mond zou houden (CGVS, p. 16), is nog minder geloofwaardig.”

Voorts treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze pertinent overweegt dat het niet aannemelijk is dat verzoekers moeder geen enkel bezwaar zou hebben gemaakt tegen de manier waarop verzoeker en M. afspraken. Dat verzoekers moeder het risico van de verborgen relatie van haar zoon met een meisje van een strenge familie die in dezelfde wijk in Kabul woont dermate slecht inschat, is immers allerminst geloofwaardig.

Het is immers niet onredelijk te veronderstellen dat verzoekers moeder haar kind voor gevaar zou willen behoeden en dat zij hem aldus zou waarschuwen voor dergelijke relatie. De argumentatie in het verzoekschrift dat zijn moeder wel van de relatie op de hoogte was, maar niet van de wijze waarop de relatie werd onderhouden en hij slechts heeft willen aangeven dat hij mag huwen met een meisje waarop hij verliefd is, kan allerm minst overtuigen. Verzoeker geeft immers zelf aan dat zijn moeder de enige was van zijn familie die op de hoogte was van zijn contact en relatie met M. (administratief dossier, stuk 5, p. 15), zodat hij bezwaarlijk kan voorhouden dat zij niet op de hoogte zou zijn geweest van het heimelijke karakter ervan. Het betoog in het verzoekschrift kan dan ook geen afbreuk doen aan de vaststelling dat het niet geloofwaardig is dat verzoekers moeder het risico van de relatie zo slecht inschatte en zijn gedrag gedoogde.

Voorts wordt in de bestreden beslissing nog overwogen dat verzoekers problemen vermeden zouden kunnen worden door zijn familie een aanzoek te laten doen aan de familie van M.. Verzoeker benadrukt in het verzoekschrift evenwel dat hij eerst een carrière wilde opbouwen en afstuderen alvorens een aanzoek aan M. te doen, met wie hij wel degelijk wilde trouwen. Hij vervolgt dat het in Afghanistan absoluut ongebruikelijk is om de familie een huwelijksaanzoek te laten doen bij de familie van een meisje zonder dat de jongen in kwestie een baan en geld heeft. De Raad merkt op dat verzoeker met dit betoog geen enkel valabel argument bijbrengt dat zijn aanhoudend risicovol gedrag van afspreken en brieven uitwisselen met M. kan verschonen of vergoelijken, noch waarom zijn moeder dit gedrag gedoogde.

Dat verzoeker bovendien slechts één naam van de vriendinnen van M. kan opnoemen (administratief dossier, stuk 5, p. 14), ondanks het feit dat zij tussen juni/juli 2014 en verzoekers vertrek uit Afghanistan bijna wekelijks contact onderhielden (administratief dossier, stuk 5, p. 13), doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door verzoeker geschetste relatie met M.. Verzoeker brengt hier tegenin dat het feit dat zij elkaar gedurende een langere periode bijna wekelijks zagen niets zegt over de duur van de gesprekken en over het feit of zij elkaar wel daadwerkelijk konden spreken. Er dient evenwel op gewezen dat verzoeker verklaarde dat hij gedurende de ontmoetingen in de apotheek over het dagelijkse leven praatte met M. (administratief dossier, stuk 5, p. 14). Bovendien gaf hij tevens aan dat hij brieven uitwisselde met M., soms via haar kleine broer Ma., waarin zij over hun toekomstplannen, alsook hun dagelijks leven schreven (administratief dossier, stuk 5, p. 16). Dit alles maakt dat hij niet ernstig kan voorhouden dat zij niet zouden toekomen aan het bespreken van aspecten van hun dagelijks leven, zoals M.'s vriendinnen. In zoverre verzoeker nog voorhoudt dat M. maar één echte vriendin had omdat zij niet meer naar school ging en haar hele sociale leven zich eigenlijk alleen maar binnenshuis en met familie afspeelde, slaagt hij er evenmin in zijn gebrekkige kennis toe te dekken. Zo dient opgemerkt dat hij gedurende het persoonlijk onderhoud wel degelijk aangeeft dat M. meerdere "gewone vriendinnen" heeft (administratief dossier, stuk 5, p. 14). Dat hij slechts de naam van één van die vriendinnen weet, met name P., doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door verzoeker geschetste relatie.

Tot slot wordt in de bestreden beslissing nog overwogen als volgt: *"Nog frappanter is het feit dat u niet op de hoogte bent van de band tussen de familie van M. en de familie van T.. U heeft geen idee hoe ze verbonden zijn met elkaar omdat u zich niet zou bezig gehouden hebben met groeperingen en u niet het type bent dat M. vroeg met wie haar familie contact had (CGVS, p. 18). Dit is niet ernstig. U zegt zelf dat u van plan was om te trouwen met M. en een toekomst op te bouwen met haar (CGVS, p. 15). Dat u het in dat geval op geen enkel moment zou hebben over de banden van haar familie met Mullah T., één van de gewelddadigste parlamentsleden van Kabul, is absoluut niet geloofwaardig. Het is al even ongeloofwaardig dat ook uw moeder hiervan niet op de hoogte zou zijn geweest, zeker aangezien u beweert dat uw familie net vrijheid belangrijk vindt en niet zo religieus is (CGVS, p. 17) in sterk contrast met Mullah T.. In dat geval is het van levensbelang om goed te weten hoe sterk de banden zijn tussen de familie van M. en de extremistische leider met zulk een grote invloed in Kabul. Zelfs indien u toentertijd zodanig over uw oren verliefd was dat het niet in u opkwam om meer te weten te komen over deze Mullah T., mag verwacht worden dat u zich in de achttien maanden sinds uw problemen in Afghanistan ontstonden, enigszins zou informeren over de persoon waarvan u vervolging vreest. U geeft namelijk zelf aan dat u nog maandelijks contact heeft met het thuisfront in Afghanistan (CGVS, p. 5). U blijkt echter niet eens te weten wie de broers of zoons van Mullah T. zijn, omdat u niet geïnteresseerd zou zijn in groeperingen (CGVS, p. 18). Dat u zodanig weinig interesse toont hierin, is een ernstige aanwijzing dat u geen vervolging vreest van hem. Opvallend genoeg geeft u dan nog tegenstrijdige verklaringen af door bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) te zeggen dat M. zelf tot de stam van T. behoort (vragenlijst CGVS dd. 20/11/2017, p. 2) terwijl u bij het CGVS niet weet hoe ze verbonden zijn en het houdt bij de verklaring dat er in de familie van M. vrienden van Mullah T. zitten (CGVS, p. 10)."*

Verzoeker voert aan dat het in de Afghaanse context helemaal niet gebruikelijk is dat hij zelf een antecedentenonderzoek zou doen naar de familie van het meisje waarop hij verliefd is en dat dit moment zich pas zou aandienen op het ogenblik dat hij toestemming van zijn vader zou vragen (en verkrijgen) om met M. te trouwen. Ook zou dit onderzoek door zijn vader gebeuren en allerm minst door zijn moeder. Hij vervolgt dat het niet zeker is dat M. zelf op de hoogte was van het feit dat haar familie banden onderhield met de familie van T. nu meisjes, zeker uit een conservatieve familie, vaak niets verteld worden en zij nagenoeg niets weten van politiek of groeperingen. De Raad bemerkt dat verzoeker met dit betoog in wezen niet verder komt dan het uiten van hypothetische, blote beweringen en het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, waarmee hij evenwel geen enkel valabel element aanbrengt om het feit dat hij tot op heden niet op de hoogte is van de band tussen de familie van M. en de familie van T. te verschonen of te vergoelijken.

In tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt betoogd, relativeert verzoekers gebrek aan initiatief om informatie te vergaren over de persoon van mullah T. wel degelijk de door hem geschetste vrees. De bewering dat hij uit een a-politieke familie komt, die geen sympathieën heeft voor of banden heeft met welke groepering dan ook, kan de Raad niet overtuigen aangezien van een verzoeker om internationale bescherming kan worden verwacht dat hij al het mogelijke doet om informatie en documenten te verzamelen die zijn relaas ondersteunen.

Verzoeker hekelt voorts nog dat de commissaris-generaal overweegt dat hij tegenstrijdige verklaringen aflegt. Het is immers correct dat M. tot de stam van de T. behoort, hetgeen echter een grote stam is, waarbij niet iedereen (nauwe) familiebanden heeft met eenieder die tot die stam behoort. Hij meent dat dit niet tegenstrijdig is met zijn verklaring dat er in de familie van M. vrienden van mullah T. zitten. Er dient evenwel worden vastgesteld dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken wel degelijk heeft aangegeven dat de familie van M. tot de stam T. behoort en dat haar vader een vertrouwing was van mullah T. (administratief dossier, stuk 12, vraag 3.5.), daar waar hij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal de relatie beperkt tot de stelling dat er in de familie van M. vrienden zitten van mullah T. die door hem worden gesteund (administratief dossier, stuk 5, p. 10). Door de grote omvang van de stam te benadrukken en zijn verklaringen louter te herhalen, slaagt verzoeker er allerm minst in om deze incoherentie uit te klaren, dan wel te herstellen.

Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden relatie met M. kan er evenmin geloof worden gehecht aan de gebeurtenissen die hiervan het gevolg zouden zijn geweest.

2.2.2.5.4. Hoe dan ook kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden bijgetreden dat, zelfs zo zou worden aangenomen dat verzoeker een relatie had met M. - *quod non* -, de gebeurtenissen die zouden hebben plaatsgevonden na verzoekers vertrek uit Afghanistan niet kunnen overtuigen. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing immers terecht overwogen als volgt: "(...) *M. verdween ongeveer drie maanden na uw vertrek (CGVS, p. 18) terwijl u niets meer had vernomen van haar sinds uw vertrek (CGVS, p. 17). De eerste vraag die zich stelt is hoe M. er in zou geslaagd zijn weg te raken van haar strenge familie die haar nooit alleen buiten liet gaan zonder begeleiding (CGVS, p. 12). Ook het gedrag van uw vader nadat hij aangevallen werd, kan niet overtuigen. U zegt dat hij klacht wilde indienen en hulp zocht (CGVS, p. 19) maar de bevestigingsbrieven die u hierover neerlegt, dateren van 15 sonbula 1396 Afghaanse kalender hetgeen overeenkomt met 6 september 2017 in de Gregoriaanse kalender (CGVS, p. 24), ruim negen maanden na de aanval op de apotheek en zeven maanden na de aanval op jullie huis. Dat deze documenten opgesteld werden kort na uw verzoek om internationale bescherming maar zolang nadat de feiten plaatsvonden, geeft hen een sterk gesolliciteerd karakter en ondermijnt de geloofwaardigheid van de inhoud ervan sterk.*"

Verzoeker stelt in het verzoekschrift dat van hem niet redelijkerwijze kan worden verlangd te beantwoorden hoe M. van haar familie is kunnen wegraken. De Raad merkt evenwel op dat nergens in de bestreden beslissing wordt verwacht dat verzoeker kan aanduiden op welke wijze M. is ontsnapt uit de greep van haar familie, doch wel dat het in de door verzoeker geschetste strenge familiale context van M. - waarbij zij het huis niet zonder begeleiding mocht verlaten - niet aannemelijk is dat zij zich van haar gezin kon onttrekken. Overigens dient erop gewezen dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met de diverse onderdelen van de motivering op zich aangezien één onderdeel misschien niet voldoende draagkrachtig is om de beslissing te dragen maar dit wel is in samenhang met de andere motieven.

Verzoeker meent voorts dat het gedrag van zijn vader allerm minst bevreemdend is, nu deze na de eerste aanval op de apotheek aan de aanvallers probeerde duidelijk te maken dat zijn zoon zeker geen meisje had meegenomen naar Europa en hij aldus eerst enkel de vrouwelijke familieleden in veiligheid bracht door ze uit Kabul te laten vertrekken. Het is pas nadat ook de ouderlijke woonst werd aangevallen dat verzoekers vader (verder) de ernst van de zaken begon in te zien, doch nog steeds bleef zoeken naar een vreedzame oplossing voor de eerwaakkwestie waarbij hij onder geen beding zijn dochter S. wilde

opofferen. Toen dit ook niet mogelijk bleek, wendde verzoekers vader zich tot de autoriteiten om hulp te krijgen, maar stootte daar op de macht van mullah T.. Het is pas op dat ogenblik dat het voor verzoeker duidelijk was geworden dat hij niet naar Afghanistan zou kunnen terugkeren en er geen andere mogelijkheid was dan een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Dat de bevestigingsbrieven zo lang nadat de dreigementen hebben plaatsgevonden werden afgegeven, doet naar verzoekers oordeel ook geen afbreuk aan zijn vrees. Hij wenste hiermee immers niet zozeer de incidenten aan te tonen, maar veeleer dat hij geen bescherming kon krijgen van de Afghaanse autoriteiten voor de eerwraakkwestie. De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker gedurende het persoonlijk onderhoud heeft aangegeven dat zijn vader reeds na de eerste aanval (op de apotheek) hulp zocht, maar geen gehoor kreeg. Ook geeft hij duidelijk aan dat de familie van M. niet openstond voor overleg en eisten dat verzoekers vader ofwel verzoeker, ofwel diens zus S. zou overdragen aan de familie (administratief dossier, stuk 5, p. 19). Het is in deze context dan ook allerminst geloofwaardig dat verzoekers vader nog tot na de tweede aanval op de ouderlijke woning verzoeningspogingen zou opstarten en zich zou beperken tot het wegsturen van de vrouwelijke familieleden uit Kabul. Dit klemt des te meer nu blijkt dat de door verzoekers vader ingediende klacht en bijbehorende bevestigingsbrieven dateren van ruim na de aanvallen (administratief dossier, stuk 5, p. 26), hetgeen wel degelijk verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de door verzoeker voorgehouden bedreigingen en aanvallen en duidt op het gesolliciteerd karakter ervan. De brieven werden immers duidelijk ten behoeve van verzoekers verzoek om internationale bescherming opgesteld, hetgeen hij ook uitdrukkelijk erkent in zijn verzoekschrift, zodat hieraan bezwaarlijk enige objectieve bewijswaarde kan worden toegekend. Bovendien kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent relaas, wat *in casu* niet het geval is.

2.2.2.5.5. In zoverre verzoeker kritiek uit op het feitenrelaas zoals weergegeven in de bestreden beslissing, meer bepaald het feit dat er melding wordt gemaakt van het feit dat zijn ouderlijk gezin verhuisd is naar een dorpje dichtbij de luchthaven van Bagram, daar waar zij in feite gevlucht zijn naar dit dorp, slaagt hij er allerminst in de Raad te overtuigen. Er dient immers met de commissaris-generaal worden vastgesteld dat het allerminst geloofwaardig is dat verzoekers familie naar Bagram zou zijn gevlucht uit angst voor mullah T. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie', stukken 4-8) blijkt immers dat mullah T., die verzoeker als verantwoordelijke aanduidt voor de aanvallen op de apotheek van zijn vader en zijn ouderlijke woning, precies in Bagram en gebieden in het oosten van Kabul enorm veel invloed en macht heeft. Dat verzoekers gezin alleen daar familie heeft, dat zij een ondergedoken bestaan leven en dat Afghanen die op de vlucht zijn niet eerst onderzoeken op welke plekken in het land hun vervolgers precies veel of minder macht hebben, kan bezwaarlijk als ernstig verweer worden beschouwd en kan niet verklaren waarom verzoekers ouderlijk gezin net naar Bagram zou zijn gevlucht om er veilig te zijn voor mullah T., terwijl blijkt dat de mullah in deze gebieden net enorm sterk staat. Dit klemt des te meer nu uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn familie over aanzienlijke financiële middelen beschikt (verzoekers vader heeft een eigen apotheek, de rest van zijn familie zijn dokters en drie ooms zijn in het buitenland werkzaam als arts (administratief dossier, stuk 5, p. 4-5 en 8-9)), zodat wel degelijk redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoekers ouderlijk gezin zich op een andere plaats zou kunnen vestigen mochten zij daadwerkelijk mullah T. vrezen.

2.2.2.5.6. Tevens merkt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nog pertinent op dat de door verzoekers raadsman ingeroepen vrees of risico ten gevolge van het feit dat verzoekers familie rijk is, dan wel werkzaam is in de medische sector, niet kan overtuigen. In de bestreden beslissing staat in dit verband te lezen als volgt: *"Tot slot kan nog opgemerkt worden dat uw advocaat op het einde van het persoonlijk onderhoud nog aanhaalt dat u mogelijk een risico zou lopen omdat uw familie rijk is en in de medische sector werkzaam is (CGVS, p. 25). U vermeldt echter zelf op geen enkel moment deze vrees of dit risico, ondanks het feit dat u zowel bij de DVZ als bij het CGVS gevraagd werd alle redenen op te noemen waarom u niet terug zou kunnen keren naar Afghanistan en bij het CGVS expliciet zegt dat er geen andere redenen zijn waarom u niet terug zou kunnen keren (vragenlijst CGVS dd. 20/11/2017, p. 1-2; CGVS, p. 10). Bovendien geeft u zelf uitdrukkelijk aan nooit problemen te hebben gekend met de taliban door de problemen die uw oom Ha. Ha. als gevolg van zijn beroep lang geleden zou ondervonden hebben (CGVS, p. 7). U bent zelf trouwens niet actief in de medische sector, in tegenstelling tot uw hele familie (CGVS, p. 4). Er is verder geen enkele indicatie dat u omwille van de rijkdom van uw familie of omwille van de sector waarin zij werkzaam zijn enige vrees voor vervolging of risico op schade zou lopen waardoor dit blote beweringen blijven."* De stelling dat een vrees voor vervolging waarvan de verzoeker om internationale bescherming zich niet bewust is tevens relevant is, kan voorgaande appreciatie allerminst ombuigen.

De vaststelling dat verzoeker noch op de Dienst Vreemdelingenzaken, noch op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen melding maakte van deze vrees doet immers wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan. Bovendien wordt in de bestreden beslissing terecht vastgesteld dat er geen enkele indicatie is dat verzoeker omwille van de rijkdom van zijn familie, dan wel omwille van de sector waarin zijn familie - doch niet hijzelf - werkzaam is, een vrees voor vervolging zou lopen. Ook met de door verzoeker geciteerde informatie uit het rapport "*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*" van 19 april 2016 slaagt hij er allerminst in de Raad te overtuigen. Deze informatie is immers van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geveiseerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

2.2.2.5.7. Waar verzoeker onder verwijzing naar het rapport "*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*" van 19 april 2016 en het rapport "*I Had to Run Away: The Imprisonment of Women and Girls for 'Moral Crimes in Afghanistan'*" van Human Rights Watch van maart 2012 nog aanvoert dat het feit dat meisjes en vrouwen die weglopen van hun huis om te ontsnappen aan een gedwongen huwelijk beschouwd worden als personen die overspel plegen en bepaalde sociale normen overtreden, dat er in bepaalde gevallen bloedwraak kan ontstaan en dat de personen die bloedwraak vrezen een risicoprofiel bezitten, dient erop gewezen dat hij zich beperkt tot het citeren uit en verwijzen naar algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon. Uit het voorgaande is voorts gebleken dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij een relatie heeft gehad met M., noch dat er *in casu* sprake zou zijn van bloedwraak. Bijgevolg slaagt hij er niet in de door hem aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen.

2.2.2.5.8. Verzoeker haalt in het verzoekschrift nog aan dat zijn vader werkzaam is geweest voor het Afghaanse leger en verwijst in dit verband naar de "*high profile*" doelwitten zoals omschreven in het rapport "*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*" van 19 april 2016. Er dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoeker noch op de Dienst Vreemdelingenzaken, noch op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen enige melding heeft gemaakt van het feit dat zijn vader actief zou zijn geweest voor het Afghaanse leger. Daarentegen geeft verzoeker aan dat zijn vader een apotheek bezat en uitbaatte in Khoja Rawash en thans werkloos is (administratief dossier, stuk 5, p. 5). Hoe dan ook kan worden opgemerkt dat zo enig geloof wordt gehecht aan het feit dat verzoekers vader ooit werkzaam is geweest voor het Afghaanse leger - *quod non* - de vroegere werkzaamheden van zijn vader niet volstaan om te besluiten tot een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Uit de UNHCR-richtlijnen blijkt immers dat dergelijke vrees *in concreto* aannemelijk dient te worden gemaakt ("*Depending on the specific circumstances of the case [...]*"). Aangezien verzoeker zich beperkt tot loutere blote beweringen die bovendien laattijdig worden opgeworpen, slaagt hij er allerminst in de door hem aangevoerde vrees *in concreto* aannemelijk te maken.

2.2.2.5.9. In zoverre verzoeker nog aanhaalt dat hij niet (nader) bevraagd is omtrent enige tegenstrijdigheid, wijst de Raad op artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen: "*Indien de ambtenaar tijdens het gehoor vaststelt dat de asielzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in vergelijking met de door hem gedane verklaringen, dient hij de asielzoeker hierop in de loop van het gehoor te wijzen en zijn reactie daarop te noteren*". In het verslag aan de Koning bij dit koninklijk besluit wordt uitdrukkelijk gesteld dat dit artikel de commissaris-generaal niet belet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee de verzoeker om internationale bescherming niet werd geconfronteerd. Bovendien heeft verzoeker door middel van de bestreden beslissing kennis genomen van de vastgestelde tegenstrijdigheid en door het instellen van een beroep met volle rechtsmacht voor de Raad de mogelijkheid gehad om er op te reageren, hetgeen hij ook heeft gedaan, zodat het uiteindelijk doel van artikel 17, § 2, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 werd bereikt.

2.2.2.5.10. Voor het overige blijft verzoeker in wezen steken in het louter herhalen van een aantal eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het volharden in de door hem uiteengezette vluchtmotieven, het poneren van een vrees voor vervolging, het uiten van blote beweringen, het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal en het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, hetgeen bezwaarlijk een

dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing te ontkrachten.

2.2.2.6. De door verzoeker bijgebrachte documenten vermogen niet de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van zijn verzoek om internationale bescherming te herstellen. In dit verband staat in de bestreden beslissing nog te lezen: “(...) *De kopieën van uw paspoort en uw taskara, uw diploma's en taaldiploma's en vluchtinfo zeggen niets over uw beweerde problemen. Wat betreft de bevestigingsbrief van de aanvallen door de overheid en door het ziekenhuis, en de verklaring van de autoriteiten moet worden opgemerkt dat dergelijke documenten enkel als bewijs kunnen worden aanvaard voor zover ze worden gedragen door plausibele en geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier, zoals hierboven werd vastgesteld, niet het geval is. De bevestigingsbrieven werden eveneens aangehaald om incoherenties aan te tonen in uw asielmotieven. Het document van het ziekenhuis zegt bovendien niets over de omstandigheden waarin de verwondingen toegediend werden noch toont u enige band aan met de persoon vermeld in dit document. Bovendien moet verwezen worden naar objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (toegevoegd aan uw administratief dossier) waaruit blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten gemakkelijk op niet-reguliere wijze Afghaanse documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authentieke te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.*”

Verzoeker hekelt dat zijn documenten niet onderzocht werden en meent dat het wellicht een optie was om een Afghaanse ambassade of consulaat te verzoeken om een oordeel omtrent de echtheid van de documenten te geven. De Raad wijst erop dat verzoeker er ten onrechte vanuit gaat dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook aan de aangebrachte stukken bewijswaarde weigeren wanneer deze onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit, wat *in casu* het geval is. Bovendien hebben documenten slechts een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig relaas te herstellen. Gelet op het geheel aan pertinente motieven in de bestreden beslissing, dient vastgesteld dat er *in casu* geen sprake is van geloofwaardige verklaringen. Het administratief dossier bevat voorts informatie (zie map 'Landeninformatie') waaruit blijkt dat omwille van de hoge graad van corruptie valse, Afghaanse documenten gemakkelijk (al dan niet tegen betaling) verkrijgbaar zijn, hetgeen de bewijswaarde ervan danig relativeert. Met de argumentatie dat de door verzoeker neergelegde documenten dienen onderzocht te worden op hun authenticiteit, slaagt verzoeker er niet in valabele argumenten bij te brengen die de vaststellingen van de bestreden beslissing kunnen ontkrachten. Nu uit voormelde informatie blijkt dat omwille van de hoge graad van corruptie vele Afghaanse documenten ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authentieke te onderscheiden zijn, toont verzoeker aldus niet aan op welke wijze een onderzoek naar de authenticiteit van de door hem voorgelegde documenten een ander licht zouden werpen op de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming.

2.2.2.7. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2.8. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Daar aan de door verzoeker voorgehouden vrees geen geloof kan worden gehecht, kan zijn argumentatie met betrekking tot de vraag naar doeltreffende en niet-tijdelijke bescherming vanwege de nationale overheden, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet, niet dienstig worden aangevoerd.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht.

De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan het rapport *“UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan”* van 30 augustus 2018 in rekening wordt genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door het rapport *“EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis”* van juni 2018 en het rapport *“EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security Situation – Update”* van mei 2018 (zie administratief dossier, stuk 11). Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker om internationale bescherming en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

In de bestreden beslissing wordt in dit licht nog terecht gesteld als volgt:

“Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld. Hoewel u beweert dat uw familie verhuisd is naar een dorp dichtbij de luchthaven van Bagram in het district Bagram in de provincie Parwan, kan hier geen geloof aan worden gehecht om verschillende redenen. U situeert deze verhuis naar Bagram immers als een gevolg van de problemen die jullie ondervonden van de familie van M. en de mannen van T. (CGVS, p. 4) die echter zoals hierboven beargumenteerd niet geloofwaardig zijn. Bovendien mag het verbazen dat u niet eens weet in welk dorp uw familie nu zou wonen, dit terwijl uw ganse familie in Kabul naar daar verhuisd zou zijn (CGVS, p. 5). Verder heeft uw vader op zijn facebookprofiel (CGVS, p. 9) op 29 juli 2018 nog een foto geplaatst van zichzelf met als achtergrond enorme flatgebouwen hetgeen de stelling dat hij nu in een klein dorp zou wonen niet ondersteunt. U staft verder op generlei wijze dat uw familie onlangs daadwerkelijk om welke reden dan ook verhuisde.”

Verzoeker voert aan dat het voor hem niet van belang is om de naam van het dorp te kennen waar zijn familie verblijft omdat hij hen niet kan bezoeken en ook geen post naar hen kan sturen. Het kan echter wel degelijk redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht, wiens ganse familie in het dorp in Bagram zou wonen en die nog maandelijks contact heeft met zijn vader in Afghanistan (administratief dossier, stuk 5, p. 5), dat hij het dorp bij naam kan noemen. Dat verzoekers vader foto's die eerder gemaakt zijn in Dubai op zijn Facebookprofiel zou plaatsen om de familie van M. en de mannen van T. om de tuin te leiden, kan niet worden gevolgd nu hoger reeds is komen vast te staan dat geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die verzoeker zou hebben gekend ten gevolge van de voorgehouden relatie met M.. Verder moet worden vastgesteld dat verzoeker tot op heden in gebreke blijft om de verhuis van zijn familie op enigerlei wijze te staven en zich beperkt tot de stelling dat er geen bewijs voorhanden is. Dat er vier van zijn ooms werkzaam zijn als dokter buiten Afghanistan en niet drie zoals in de bestreden beslissing wordt vermeld, betreft een louter materiële vergissing, die evenwel geen afbreuk doet aan de overige overwegingen en vaststellingen uit de bestreden beslissing die nog steeds overeind blijven.

Uit de laatste grondige analyse van de veiligheidssituatie in de stad Kabul (zie het rapport *“EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation”* van december 2017, het rapport *“EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security Situation – Update”* van mei 2018 en de COI Focus *“Afghanistan. Security situation in Kabul city”* van 24 april 2018 (administratief dossier, stuk 11)) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie

(ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig.

Niettegenstaande het geweld in de stad Kabul slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie van de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de stad Kabul aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflictgerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totaal bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat in de stad Kabul relatief weinig burgerslachtoffers vallen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. Deze terreuraanslagen kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "*high profile*"-doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk "*collateral damage*" onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd. Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap werden gevisieerd, zodat geweld afkomstig van IS in deze een doelgericht karakter heeft.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "*open combat*" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Het rapport *EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*" van juni 2018 (administratief dossier, stuk 11) vermeldt dat, zo willekeurig geweld in de hoofdstad Kabul voorkomt, het niveau van dit geweld niet dermate hoog is dat een burger enkel door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet loopt. Of en de mate waarin verzoeker bij terugkeer naar Kabul een reëel risico op ernstige schade loopt zal afhangen van de persoonlijke omstandigheden van de zaak (*zie infra*).

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met het louter betwisten van dit besluit, het op algemene wijze verwijzen naar en bekritisieren van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier en het citeren uit rapporten toont verzoeker niet aan dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct, dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De door verzoeker aangehaalde informatie ligt immers in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse is gesteund. In zoverre verzoeker nog citeert uit een arrest van het Franse '*Cour Nationale du droit d'asi*' merkt de Raad op dat het feit dat één Frans Hof in één beslissing oordeelt dat de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend voor de stad Kabul op zich niet volstaat om op voormelde analyse een ander licht te werpen. In zoverre verzoeker nog op uitgebreide wijze verwijst naar de socio-economische omstandigheden in de Afghaanse steden en meer bepaald in de stad Kabul en de toenemende druk op de stad omwille van de hervestiging in de steden, dient het volgende te worden opgemerkt. Hoewel kan worden aangenomen dat de levensomstandigheden in de stad Kabul onder druk komen te staan, blijkt uit de beschikbare informatie in het administratief dossier niet dat de stad niet meer in staat zou zijn om in de elementaire levensbehoeften van zijn inwoners te voorzien.

Verzoeker laat na *in concreto* aan te tonen dat hij ingeval van terugkeer naar Kabul zou worden geconfronteerd met socio-economische omstandigheden die dermate precair zijn dat zij een reëel risico op ernstige schade zouden vormen. Het louter aanhalen van algemene rapporten en nieuwsberichten volstaat immers niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke.

Waar verzoeker nog verwijst naar de situatie van jongeren die opgeleid zijn in Europa, dient erop gewezen dat hij heeft verklaard in Afghanistan scholing te hebben genoten. Meer bepaald ging verzoeker tot de twaalfde graad naar school en heeft hij vervolgens vier jaar aan de universiteit van Kardan in Afghanistan burgerlijk ingenieur gestudeerd (administratief dossier, stuk 5, p. 3-4), zodat niet kan worden ingezien hoe dit betrekking zou hebben op verzoeker.

Bovendien merkt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht op:

“Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de stad Kabul in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Kabul stad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Khwaja Rawash en hierbij verwijst naar het feit dat er dichtbij jullie huis in Khwaja Rawash gastenkamers van buitenlanders lagen waar vaak zelfmoordaanslagen plaatsvonden en er aan de kant van uw wijk veel Amerikaanse wagens passeren, dient opgemerkt te worden dat dit element niet bestempeld kan worden als een persoonlijke omstandigheid die tot gevolg heeft dat u, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. U geeft namelijk zelf aan dat jullie niet verhuisden omdat het overal in Kabul gevaarlijk is (CGVS, p. 21). Uw vader houdt een eigen apotheek open (CGVS, p. 5), de rest van uw familie zijn dokters (CGVS, p. 4) en drie ooms van u zijn in Nederland, Duitsland en de Verenigde Staten als dokter werkzaam (CGVS, p. 8 en 9) waardoor jullie over aanzienlijke financiële middelen beschikken en zeker in staat waren om te verhuizen naar een veiligere plek in Kabul mocht jullie woonplaats werkelijk zo gevaarlijk zijn dat er sprake zou zijn van een reëel risico op ernstige schade.”

Verzoeker voert geen enkel inhoudelijk verweer tegen voormelde vaststellingen en overwegingen, zodat zij onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.4. Verzoeker maakt op generlei wijze aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening zou hebben gehouden met enig feit of gegeven dat de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen, zodat geen schending van artikel 27 van het KB CGVS kan worden weerhouden.

2.2.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.2.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2.7. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

De middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER